Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

11. september 2025*

»Præjudiciel forelæggelse – landbrug – den fælles markedsordning for vin – EF-ordning for beskyttelse af vinbetegnelser – forordning (EF) nr. 1493/1999 – artikel 54 – kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder (kvbd) – forordning (EF) nr. 479/2008 – artikel 43, stk. 2, og artikel 51 – forordning (EF) nr. 1234/2007 – artikel 118k, stk. 2, og artikel 118s – forordning (EU) nr. 1308/2013 – artikel 101, stk. 2, og artikel 107 – beskyttelse i henhold til EU-retten af kvbd, der er anerkendt i national ret – konflikt mellem en beskyttet vinbetegnelse og et ældre almindeligt kendt varemærke, der indeholder et ord, der er identisk med denne betegnelse – angiveligt vildledende betegnelse – overgangsordning – automatisk udvidelse af beskyttelsen – beskyttelsesordningens fuldstændighed – retssikkerhed«

I sag C-341/24,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien) ved afgørelse af 8. maj 2024, indgået til Domstolen den 8. maj 2024, i sagen

Duca di Salaparuta SpA

mod

Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste,

Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta,

Baglio Gibellina Srl,

Cantina Giacco Soc. coop. agricola,

Madonna del Piraino Soc. coop. agricola,

procesdeltagere:

Botte di Vino di VH & C. Snc,

Baglio San Vito Srl, under likvidation,

Romeo Vini di CZ & C. Sas,

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Lycourgos, og dommerne S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei og N. Fenger (refererende dommer),

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Duca di Salaparuta SpA ved avvocati S. de Bosio, R. Vaccarella og G. Vecchione og avocat D. Philippe,

– Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta, Baglio Gibellina Srl og Madonna del Piraino Soc. coop. agricola ved avvocati F. Pacciani og S. Parlatore,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato M. Auciello og M. Di Benedetto,

– den portugisiske regering ved advogados P. Barros da Costa, J. Ramos og A. Ribeiro de Almeida,

– Europa-Kommissionen ved L. Di Masi, M. Konstantinidis og F. Thiran, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. april 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin (EFT 1999, L 179, s. 1), af Rådets forordning (EF) nr. 479/2008 af 29. april 2008 om den fælles markedsordning for vin, om ændring af forordning (EF) nr. 1493/1999, (EF) nr. 1782/2003, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 3/2008 og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2392/86 og (EF) nr. 1493/1999 (EUT 2008, L 148, s. 1), af Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (EUT 2007, L 299, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 491/2009 af 25. maj 2009 (EUT 2009, L 154, s. 1) (herefter »forordning nr. 1234/2007«), og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT 2013, L 347, s. 671).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side selskabet Duca di Salaparuta SpA og på den anden side Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste (ministeriet for landbrug, fødevaresuverænitet og skovbrug, Italien), Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta (frivilligt konsortium til beskyttelse af DOC Salaparuta-vine, Italien) og selskaberne Baglio Gibellina Srl, Cantina Giacco Soc. coop. agricola, Madonna del Piraino Soc. coop. agricola, Botte di vino di VH & C. snc, Baglio San Vito Srl, der er under likvidation, og Romeo Vini di CZ & C. Sas vedrørende en påstand om, at registreringen på EU-plan af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« og anerkendelsen i italiensk ret af ordet »Salaparuta« som kontrolleret oprindelsesbetegnelse annulleres og/eller erklæres ugyldig med den begrundelse, at denne beskyttede oprindelsesbetegnelse og denne kontrollerede oprindelsesbetegnelse medfører en risiko for konflikt med de ældre almindeligt kendte registrerede varemærker for vin, som Duca di Salaparuta er indehaver af, og som indeholder ord, der er identiske med disse betegnelser.

Retsforskrifter

Folkeretten

Pariserkonventionen

3 Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret blev undertegnet i Paris den 20. marts 1883 og senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967 samt ændret den 28. september 1979 (*United Nation Treaty Series*, bind 828, nr. 11851, s. 305, herefter »Pariserkonventionen«). Alle EU-medlemsstaterne er parter i denne konvention.

4 Denne konventions artikel 10a bestemmer:

»1) Unionslandene er pligtige at tilsikre enhver, som tilhører unionen, en virksom beskyttelse imod illoyal konkurrence.

2) Ved illoyal konkurrence forstås enhver i konkurrenceøjemed foretagen handling, som strider mod hæderlig forretningsskik i industri- og handelsforhold.

3) Særlig skal forbydes:

1° enhver handling af en sådan art, at den uanset det anvendte middels karakter er egnet til at fremkalde forveksling med en konkurrents forretning, hans varer eller hans industrielle eller kommercielle virksomhed[…]

[…]

3° benævnelser eller angivelser, hvis anvendelse under udøvelse af handelsvirksomhed er egnet til at vildlede offentligheden med hensyn til varernes art, fremstilling, karakter, anvendelighed eller mængde.«

Madridarrangementet

5 Artikel 3a i Madridarrangementet af 14. april 1891 om forbud mod falske eller vildledende oprindelsesangivelser, senest revideret i Stockholm den 14. juli 1967 (*United Nations Treaty Series*, bind 828, nr. 11848, s. 163) (herefter »Madridarrangementet«), har følgende ordlyd:

»De lande, hvorpå [Madridarrangementet] finder anvendelse, forpligter sig desuden til at forbyde, at der i forbindelse med salg, fremvisning eller udbud til salg af varer anvendes nogen angivelser, der har karakter af reklame og kan vildlede offentligheden om produkternes oprindelse, idet de anføres på skilte, reklamer, regninger, vinkort, forretningsbreve eller -papirer eller på enhver anden type kommerciel kommunikation.«

TRIPS-aftalen

6 Aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter »TRIPS-aftalen«) er indeholdt i bilag 1 C til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994 og godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguayrundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 1). Medlemmerne af WTO, herunder alle EU-medlemsstaterne og Unionen selv, er parter i TRIPS-aftalen.

7 Denne aftales artikel 2, der fremgår af aftalens del 1, fastsætter følgende i stk. 1:

»For så vidt angår del II, III og IV i denne aftale skal medlemmerne efterkomme artikel 1 til 12 samt artikel 19 i Pariserkonventionen.«

8 Den nævnte aftales artikel 22, stk. 1, der er indeholdt i aftalens del II, bestemmer:

»I denne aftale forstås ved »geografiske betegnelser« betegnelser, der angiver en vare som havende oprindelse på et medlems område eller i en region eller en lokalitet på dette område, dersom varens kvalitet, omdømme eller andre egenskaber i alt væsentligt kan tilskrives dens geografiske oprindelse.«

EU-retten

Forordning nr. 1493/1999

9 Artikel 52, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999 fastsatte:

»Hvis en medlemsstat tildeler en [kvalitetsvin fra bestemte dyrkningsområder (kvbd)] eller i givet fald en vin, der skal forarbejdes til en sådan kvbd, navnet på et bestemt dyrkningsområde, kan dette navn ikke anvendes på vinavlsprodukter, som ikke stammer fra dette område, og/eller som ikke har fået navnet i henhold til de gældende fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser. [...]

[...]«

10 Denne forordnings artikel 54 fastsatte:

»1. Ved »kvalitetsvin fra bestemte dyrkningsområder« (»kvbd«) forstås vin, der opfylder bestemmelserne i dette afsnit og de fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser, der er vedtaget herom.

[...]

4. Medlemsstaterne sender [Europa-]Kommissionen listen over de kvbd, de har anerkendt, med nærmere oplysninger for hver kvbd om de nationale bestemmelser, der gælder for produktion og fremstilling af dem.

5. Kommissionen offentliggør listen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven.«

11 Afsnit F med overskriften »Mærker« i bilag VII til denne forordning fastsatte følgende:

»[...]

2. Uanset punkt 1, første afsnit, litra b), kan indehaveren af et varemærke, der er registreret for en vin eller en druemost, og som er identisk

– med navnet på en geografisk enhed, der er mindre end et bestemt dyrkningsområde, hvis navnet benyttes som betegnelse for en kvbd, eller

– med navnet på en geografisk enhed, der anvendes til at betegne en bordvin med en geografisk betegnelse, eller

– ned navnet på en indført vin med en geografisk betegnelse,

fortsat anvende dette varemærke indtil den 31. december 2002, selv om han ikke har ret til at anvende dette navn i medfør af punkt 1, første afsnit, på betingelse af at det pågældende varemærke

a) er registreret senest den 31. december 1985 af den kompetente myndighed i en medlemsstat i henhold til gældende ret på tidspunktet for denne registrering, og

b) faktisk har været benyttet uafbrudt siden registreringen indtil den 31. december 1986 eller, hvis registreringen fandt sted inden den 1. januar 1984, i det mindste siden denne dato.

Desuden kan indehaveren af et almindeligt kendt mærke, der er registreret for en vin eller en druemost, og som indeholder ord, som er identiske med navnet på et bestemt dyrkningsområde eller med navnet på en geografisk enhed, der er mindre end et bestemt dyrkningsområde, selv om han efter punkt 1 ikke har ret til at anvende dette navn, fortsat anvende dette mærke, hvis det svarer til den oprindelige indehavers identitet eller til identiteten af den person, der oprindelig har lagt navn til det pågældende produkt, forudsat at mærket blev registreret mindst 25 år inden producentmedlemsstatens officielle anerkendelse af det pågældende geografiske navn i overensstemmelse med de fællesskabsbestemmelser, der vedrører kvbd, og forudsat at mærket faktisk er blevet anvendt uafbrudt siden.

Mærker, der opfylder betingelserne i første og andet afsnit, må ikke hindre brugen af navne på geografiske enheder, når navnene anvendes til betegnelse af en kvbd eller en bordvin.

[...]«

Forordning nr. 479/2008

12 Forordning nr. 1493/2008 blev ophævet ved forordning nr. 479/2008. I henhold til sidstnævnte forordnings artikel 129, stk. 2, litra e), fandt denne forordnings kapitel IV i afsnit III anvendelse fra den 1. august 2009, medmindre andet var fastsat ved en forordning, der var vedtaget efter proceduren i forordningens artikel 113, stk. 1.

13 I femte betragtning til forordning nr. 479/2008 var det anført, at »fællesskabsordningen for vinsektoren [bør] ændres gennemgribende«.

14 36. betragtning til denne forordning havde følgende ordlyd:

»Eksisterende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser i Fællesskabet bør af hensyn til retssikkerheden være undtaget fra den nye behandlingsprocedure. De berørte medlemsstater bør imidlertid give Kommissionen de grundlæggende oplysninger og dokumenter, i henhold til hvilke de pågældende betegnelser er blevet anerkendt på nationalt plan; sker det ikke, bør deres beskyttelse som oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser bortfalde. Mulighederne for annullering af eksisterende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser bør være begrænsede af hensyn til retssikkerheden.«

15 Forordningens artikel 43 med overskriften »Grunde til afslag på beskyttelse« bestemte i stk. 2:

»Et navn beskyttes ikke som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, hvis beskyttelsen på grund af et varemærkes anseelse og omdømme vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens virkelige identitet.«

16 Samme forordnings artikel 46 bestemte følgende:

»Kommissionen opretter og fører et elektronisk register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vin, som skal være offentligt tilgængeligt.«

17 Artikel 50 i forordning nr. 479/2008 med overskriften »Annullering« fastsatte:

»På Kommissionens initiativ eller efter behørigt begrundet anmodning fra en medlemsstat, et tredjeland eller en fysisk eller juridisk person med en legitim interesse kan der træffes afgørelse efter proceduren i artikel 113, stk. 2, om at annullere beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse, hvis den dertil svarende produktspecifikation ikke længere er overholdt.

[...]«

18 Denne forordnings artikel 51 med overskriften »Eksisterende beskyttede vinbetegnelser« havde følgende ordlyd:

»1. Vinbetegnelser, der er beskyttet i henhold til artikel 51 og 54 i forordning [...] nr. 1493/1999 og artikel 28 i [Kommissionens] forordning (EF) nr. 753/2002 [af 29. april 2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 for så vidt angår

beskrivelse, betegnelse, præsentation og beskyttelse af visse vinprodukter (EFT 2002, L 118, s. 1)], beskyttes automatisk i henhold til denne forordning. Kommissionen opfører dem i det i denne forordnings artikel 46 omhandlede register.

[...]

4. Artikel 50 finder ikke anvendelse på de eksisterende beskyttede vinbetegnelser, der er nævnt i stk. 1.

Der kan indtil den 31. december 2014 på Kommissionens initiativ træffes afgørelse efter proceduren i artikel 113, stk. 2, om at annullere beskyttelsen af de i stk. 1 omhandlede eksisterende vinbetegnelser, hvis de ikke opfylder betingelserne i artikel 34.«

19 Forordning nr. 479/2008 blev ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 491/2009 af 25. maj 2009 om ændring af forordning (EF) nr. 1234/2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (»fusionsmarkedsordningen«) (EUT 2009, L 154, s. 1), der ændrede fusionsmarkedsordningen med virkning fra den 1. august 2009.

20 Artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 491/2009 fastsætter, at henvisninger til den ophævede forordning, dvs. forordning nr. 479/2008, gælder som henvisninger til forordning nr. 1234/2007 og læses efter den pågældende sammenligningstabel i bilag XXII til sidstnævnte forordning.

Forordning nr. 1234/2007

21 Forordning nr. 1234/2007 har således i medfør af forordning nr. 491/2009 og med virkning fra den 1. august 2009 inkorporeret forordning nr. 479/2008.

22 Artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 med overskriften »Grunde til afslag på beskyttelse« bestemte i stk. 2:

»Et navn beskyttes ikke som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, hvis beskyttelsen på grund af et varemærkes anseelse og omdømme vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens virkelige identitet.«

23 Denne forordnings artikel 118n fastsatte:

»Kommissionen opretter og fører et elektronisk register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser for vin, som skal være offentligt tilgængeligt.«

24 Forordningens artikel 118r med overskriften »Annullering« bestemte:

»Kommissionen kan [...] træffe afgørelse [...] om at annullere beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse, hvis den tilsvarende produktspecifikation ikke længere er overholdt.

[...]«

25 Samme forordnings artikel 118s med overskriften »Eksisterende beskyttede vinbetegnelser« havde følgende ordlyd:

»1. Vinbetegnelser, der er beskyttet i henhold til artikel 51 og 54 i forordning [...] nr. 1493/1999 og artikel 28 i [...] forordning [...] nr. 753/2002 [...], beskyttes automatisk i henhold til denne forordning. Kommissionen opfører dem i det i denne forordnings artikel 118n omhandlede register.

[...]

4. Artikel 118r finder ikke anvendelse på de eksisterende vinbetegnelser, der er nævnt i stk. 1.

Kommissionen kan indtil den 31. december 2014 på eget initiativ træffe afgørelse efter proceduren i artikel 195, stk. 4, om at annullere beskyttelsen af de i stk. 1 omhandlede eksisterende vinbetegnelser, hvis de ikke opfylder betingelserne i artikel 118b.«

Forordning nr. 1308/2013

26 I henhold til artikel 230, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1308/2013 ophæves forordning nr. 1234/2007 med undtagelse af de bestemmelser, der i henhold til artikel 230, stk. 1, andet afsnit, og artikel 230, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1308/2013 fortsat finder anvendelse. Det fremgår af denne forordnings artikel 232, stk. 1, andet afsnit, at den finder anvendelse fra den 1. januar 2014, jf. dog de særlige bestemmelser, der er fastsat i nævnte artikel 232.

27 Artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 fastsætter:

»Et navn beskyttes ikke som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, hvis beskyttelsen på grund af et varemærkes anseelse og omdømme kan vildlede forbrugerne med hensyn til vinens virkelige identitet.«

28 Denne forordnings artikel 104 bestemmer:

»Kommissionen opretter og fører et elektronisk register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser for vin, som skal være offentligt tilgængeligt. [...]«

29 Nævnte forordnings artikel 106 fastsætter:

»Kommissionen kan på eget initiativ eller efter behørigt begrundet anmodning fra en medlemsstat, et tredjeland eller en fysisk eller juridisk person med en legitim interesse vedtage gennemførelsesretsakter, der annullerer beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse, hvis den tilsvarende produktspecifikation ikke længere er overholdt.

[...]«

30 Samme forordnings artikel 107, stk. 1 og 3, har følgende ordlyd:

»1. Vinbetegnelser, der er nævnt i artikel 51 og 54 i [...] forordning [...] nr. 1493/1999 [...] og artikel 28 i [...] forordning [...] nr. 753/2002 [...], beskyttes automatisk i henhold til denne forordning. Kommissionen opfører dem i det register, der er omhandlet i denne forordnings artikel 104.

[...]

3. Artikel 106 finder ikke anvendelse på de eksisterende beskyttede vinbetegnelser, der er nævnt i stk. 1.

Kommissionen kan indtil den 31. december 2014 på eget initiativ vedtage gennemførelsesretsakter, der annullerer beskyttelsen af eksisterende vinbetegnelser, der er omhandlet i stk. 1, hvis de ikke opfylder betingelserne i artikel 93.

[...]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

31 Duca di Salaparuta er et selskab inden for vindyrkningssektoren med hjemsted på Sicilien (Italien), der er indehaver af flere nationale varemærker og EU-varemærker, herunder flere, som indeholder ordet »Salaparuta«.

32 Den 13. juli 1989 blev tegnet »Salaparuta« registreret som nationalt varemærke (nr. 511337). Den 25. oktober 2000 blev dette tegn ligeledes registreret som EU-ordmærke for varer i klasse 33 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret (alkoholholdige drikke). Disse varemærker er siden blevet fornyet.

33 Markedsføringen af vine under mærkerne Salaparuta er ikke relateret til kommunen Salaparuta (Italien), der er beliggende på Sicilien. Duca di Salaparuta er nemlig etableret uden for denne kommune, og de anvendte druer stammer ikke herfra.

34 Med Decreto »Riconoscimento della denominazione di origine controllata dei vini »Salaparuta« e approvazione del relativo disciplinare di produzione« (dekret om anerkendelse af den kontrollerede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« og godkendelse af den tilhørende produktspecifikation) (GURI nr. 42 af 20.2.2006) blev den kontrollerede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« (herefter »DOC »Salaparuta««), hvis formål er at betegne og beskytte en række vine fremstillet af druer, der er dyrket på vindyrkningsarealer inden for Salaparuta kommunes grænser, anerkendt på nationalt plan.

35 Beskyttelsen af disse vine blev efterfølgende udvidet til at omfatte hele EU. Det fremgår navnlig af de sagsakter, som Domstolen råder over, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 54, stk. 4, i forordning nr. 1493/1999 den 8. august 2009 offentliggjorde en liste over kvbd, hvori DOC »Salaparuta« var opført, i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EUT 2009, C 187, s. 1), og at denne kontrollerede oprindelsesbetegnelse med virkning fra den 1. august 2009 blev optaget i det elektroniske register over beskyttede oprindelsesbetegnelser (BOB) og beskyttede geografiske betegnelser (BGB) for vine som AOP PDO-IT-A0795 (herefter »den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta««).

36 Den 8. februar 2016 anlagde Duca di Salaparuta sag ved Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) med påstand om bl.a., at den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« og DOC »Salaparuta« skulle annulleres eller erklæres ugyldige med den begrundelse, at disse betegnelser er vildledende og under alle omstændigheder gør indgreb i såvel varemærket Salaparuta, der er

registreret for vin og indeholder et ord, der er identisk med de nævnte betegnelser, som i de øvrige varemærker, som selskabet er indehaver af, og som indeholder det samme ord og er almindeligt kendte ifølge dette selskab.

37 Ved dom af 16. februar 2021 frifandt denne ret sagsøgte med den begrundelse, at konflikten mellem den beskyttede betegnelse »Salaparuta« og det ældre varemærke af samme navn skulle løses på grundlag af reglen om, at den beskyttede betegnelse har forrang for dette varemærke, uden at dette berører varemærkeindehaverens mulighed for fortsat at anvende det på visse betingelser.

38 Duca di Salaparuta iværksatte appel til prøvelse af denne dom ved Corte d'appello di Milano (appeldomstolen i Milano, Italien), der ved dom af 5. maj 2023 stadfæstede dommen i første instans. Denne domstol fandt i det væsentlige, at vinbetegnelser, der er beskyttet i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 1493/1999, automatisk er tildelt beskyttelse ved anerkendelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse på EU-plan. Den nævnte domstol konkluderede, at konflikten mellem DOC »Salaparuta« og det ældre varemærke, der indeholder et ord, der er identisk med den pågældende betegnelse, skulle løses på grundlag af forordning nr. 1493/1999, navnlig bilag VII, afsnit F, punkt 2, litra b), hertil, som var gældende på tidspunktet for anerkendelsen af denne vinbetegnelse, der er beskyttet på nationalt plan. I dette bilag var nemlig fastsat et kriterium om, at den beskyttede betegnelse havde forrang for dette varemærke, uden at dette berørte varemærkeindehaverens mulighed for på visse betingelser at fortsætte med at anvende det pågældende varemærke.

39 Duca di Salaparuta har iværksat kassationsappel til prøvelse af denne dom ved Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien), som er den forelæggende ret, idet selskabet i det væsentlige har gjort gældende, at forordning nr. 1493/1999 ikke regulerer sådanne konflikter.

40 Duca di Salaparuta har i denne forbindelse gjort gældende, at den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« ved sin offentliggørelse, i modsætning til hvad appelretten fastslog, har erstattet den kontrollerede oprindelsesbetegnelse af samme navn. Henset til den faktiske dato for optagelsen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« i registret »E-Bacchus«, nemlig den 1. august 2009, er det artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 eller artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013, som finder anvendelse. Disse bestemmelser er til hinder for beskyttelse af et navn, når forbrugerne på grund af et varemærkes anseelse og omdømme vil kunne blive vildledt med hensyn til den pågældende vins identitet. Selskabet har ydermere gjort gældende, at det henset til betingelserne i bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet afsnit, til forordning nr. 1493/1999 er forhindret i at anvende varemærket Salaparuta, som det er indehaver af, til trods for at den i bestemmelsen omhandlede ordning om sideløbende anvendelse finder anvendelse.

41 Den forelæggende ret har anført, at det er vigtigt at fastslå, hvilken beskyttelsesordning der finder anvendelse i en situation, der er kendetegnet ved, at der foreligger en konflikt mellem på den ene side almindeligt kendte varemærker, der blev registreret i 1989, og på den anden side en vinbetegnelse, der blev beskyttet på nationalt plan i 2006 og indeholder et ord, der er identisk med det ord, som indgår i disse varemærker, og herefter blev offentliggjort og registreret på EU-plan i 2009.

42 I denne henseende ønsker den forelæggende ret oplyst, om DOC »Salaparuta« skal anses for at have bevaret sine virkninger, således at bestemmelserne i bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet afsnit, til forordning nr. 1493/1999 finder anvendelse, eller om denne nationale beskyttelse tværtimod

skal anses for at være blevet erstattet som følge af anerkendelsen på EU-plan af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta«, således at bestemmelserne i artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/1999 eller de tilsvarende bestemmelser i artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 eller artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 vedrørende grundene til afslag på beskyttelse af et navn i en situation, hvor beskyttelsen, henset til det ældre varemærkes anseelse og omdømme, vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til den pågældende vins virkelige identitet, skal anvendes.

43 Den forelæggende ret ønsker i tilfælde af, at forordning nr. 1493/1999 finder anvendelse, derudover nærmere bestemt oplyst, om den beskyttelsesordning, der er fastsat i denne forordning, er fuldstændig, derved at den omfatter alle tilfælde af sideløbende anvendelse af forskellige tegn, herunder bl.a. eksisterende vinbetegnelser, eller om konflikten mellem et varemærke for en almindeligt kendt vin og en efterfølgende beskyttet betegnelse, der indeholder et ord, der er identisk med dette varemærke, kan løses på grundlag af det almindelige princip om, at kendetegn ikke må være vildledende.

44 På denne baggrund har Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er registreringer af beskyttede oprindelsesbetegnelser/geografiske betegnelser i vinsektoren, i tilfælde af betegnelser, som eksisterede inden ikrafttræden af forordning nr. 1234/2007, senere erstattet af forordning nr. 1308/2013, navnlig den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« [...] af 8. august 2009 – hvad angår den omstændighed, at registrering hindres af et ældre varemærke, der på grund af sin anseelse og sit omdømme kan medføre, at den omhandlede beskyttede oprindelsesbetegnelse/geografiske betegnelse bliver vildledende (»beskyttelsen […] vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til vinens virkelige identitet«) – omfattet af artikel 43, [stk. 2], i forordning [...] nr. 479/2008, eller rettere sagt [artikel] 118k i forordning nr. 1234/2007 (senere artikel 101, [stk. 2], i forordning nr. [1308]/2013), hvorefter en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse ikke kan beskyttes, hvis den omhandlede betegnelse »på grund af et varemærkes anseelse og omdømme« vil kunne vildlede forbrugerne, eller skal det ved anvendelse af retssikkerhedsprincippet (dom af 22.12.2010, C-120/08, Bavaria, EU:C:2010:798), ifølge hvilket faktiske omstændigheder normalt, medmindre andet udtrykkeligt er bestemt, skal bedømmes efter samtidige retsregler, antages, at den nævnte bestemmelse ikke omfatter betegnelser, som allerede var beskyttet på nationalt plan før registreringen på EU-plan, med den følge, at den tidligere gældende ordning i forordning [...] nr. 1493/1999 finder anvendelse, og at konflikten mellem den omhandlede oprindelsesbetegnelse og det ældre varemærke skal løses i henhold til denne forordnings bilag VII, afsnit F, punkt 2, litra b)?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares med, at de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag nødvendigvis er omfattet af forordning nr. 1493/1999, […] indeholder ordningen i [afsnit F i bilag VII til] forordning nr. 1493/1999 – som blev indført for at regulere konflikten mellem et varemærke, der er registreret for en vin eller en druemost, og [...] beskyttede oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser for en vin[, som dette varemærke er identisk med] – da en udtømmende liste over [alle] tilfælde af sideløbende anvendelse af de forskellige kendetegn og beskyttelser af vinbetegnelser, eller er der under alle omstændigheder fortsat tilfælde, hvor de yngre beskyttede oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser i kraft af det almindelige princip om, at kendetegn ikke må være vildledende, er ugyldige eller ikke kan beskyttes, såfremt den geografiske betegnelse på grund af et ældre varemærkes anseelse vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til vinens virkelige identitet?«

Anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

45 Ved processkrifter indleveret til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 14. og den 28. april 2025 har Duca di Salaparuta anmodet om, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement.

46 Til støtte for anmodningen har Duca di Salaparuta i det væsentlige for det første gjort gældende, at generaladvokaten i sit forslag til afgørelse har støttet sig på fejlagtige faktiske og retlige omstændigheder med henblik på at besvare de forelagte spørgsmål og følgelig fremført argumenter, som ikke er blevet drøftet af parterne. Duca di Salaparuta har for det andet gjort gældende, at den manglende afholdelse af et retsmøde for Domstolen på trods af selskabets anmodning herom tilsidesætter selskabets ret til et offentligt retsmøde, der er fastsat i artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950.

47 Domstolen kan i overensstemmelse med procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

48 I denne henseende skal det dog bemærkes, at indholdet af generaladvokatens forslag til afgørelse ikke som sådan kan udgøre en sådan ny omstændighed, idet det ellers ville være muligt for parterne at besvare det nævnte forslag til afgørelse ved at påberåbe sig en sådan omstændighed. Generaladvokatens forslag til afgørelse kan imidlertid ikke drøftes af parterne. Domstolen har således haft lejlighed til at fremhæve, at generaladvokaten i overensstemmelse med artikel 252 TEUF har til opgave fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt at fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, som i overensstemmelse med statutten for Den Europæiske Unions Domstol kræver den pågældendes medvirken, med henblik på at bistå Domstolen i udførelsen af dens opgave, som er overholdelse af lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af traktaterne. I henhold til denne statuts artikel 20, stk. 4, og procesreglementets artikel 82, stk. 3, afslutter generaladvokatens forslag til afgørelse retsforhandlingernes mundtlige del. Da forslaget således fremsættes efter parternes forhandlinger, indleder det Domstolens rådslagnings- og afstemningsfase. Der er således ikke tale om en udtalelse rettet til dommere eller parter, som hidrører fra en myndighed uden for Domstolen, men om en selvstændig og begrundet udtalelse, som fremsættes offentligt af et medlem af selvsamme institution (dom af 8.5.2025, Beevers Kaas, C-581/23, EU:C:2025:323, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

49 I det foreliggende tilfælde konstaterer Domstolen, efter at have hørt generaladvokaten, at de af Duca di Salaparuta fremførte forhold ikke indeholder nye faktiske omstændigheder, som kan have afgørende betydning for den afgørelse, som den skal træffe i den foreliggende sag, og at denne sag ikke skal afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, der er omfattet af artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol. Duca di Salaparuta har reelt kritiseret rigtigheden af visse passager i generaladvokatens forslag til afgørelse, hvilket ikke gyldigt kan begrunde selskabets anmodning om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del. Endvidere råder Domstolen efter afslutningen af retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del over alle de nødvendige oplysninger og er således tilstrækkeligt oplyst til at kunne træffe afgørelse.

50 Det skal endvidere bemærkes, at hverken artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder eller artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder pålægger en absolut pligt til at afholde et offentligt retsmøde og ikke nødvendigvis kræver, at der afholdes et retsmøde i alle sager. Dette er især tilfældet, når der i sagen ikke rejses spørgsmål vedrørende de faktiske og retlige omstændigheder, som ikke kan besvares på tilfredsstillende vis på grundlag af sagens akter og parternes skriftlige indlæg. Procesreglementets artikel 76, stk. 2, bestemmer netop, at Domstolen kan beslutte, at der ikke skal afholdes mundtlig forhandling, hvis den på grundlag af de indlæg eller bemærkninger, som er indgivet under retsforhandlingernes skriftlige del, finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at den kan træffe afgørelse (jf. i denne retning dom af 21.12.2021, Euro Box Promotion m.fl., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 og C-840/19, EU:C:2021:1034, præmis 123 og 124 og den deri nævnte retspraksis).

51 Henset til det ovenstående er der ikke grundlag for at imødekomme anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

52 Den italienske regering har rejst tvivl om de nationale retters kompetence til at påkende en tvist, hvor spørgsmålet om gyldigheden af en EU-retsakt er omtvistet, idet den har gjort gældende, at for så vidt som Duca di Salaparuta søger at få registreringen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta«, som udgør en EU-retsakt, annulleret eller kendt ugyldig, er det Unionens retsinstanser, som har kompetence til at annullere en sådan registrering i henhold til artikel 263 TEUF.

53 Denne regering har i øvrigt anført, at DOC »Salaparuta« aldrig er blevet anfægtet ved de nationale domstole, til trods for at Duca di Salaparuta er blevet underrettet om den nationale anerkendelsesprocedure og opfordret til at fremsætte sine bemærkninger i forbindelse hermed.

54 Det følger heraf, at disse anbringender i det væsentlige har til formål at rejse tvivl om, hvorvidt anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

55 I denne henseende bemærkes for det første, at offentliggørelsen af listen over beskyttede vinbetegnelser i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* i henhold til artikel 54, stk. 4 og 5, i forordning nr. 1493/1999, ligesom opførelsen i det elektroniske register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vin i henhold til artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 479/2008, henset til den automatiske beskyttelse af eksisterende vinbetegnelser, ikke kan anses for at skabe retsvirkninger og dermed for at udgøre retsakter, der kan anfægtes som omhandlet i artikel 263 TEUF.

56 Domstolen har nemlig i det væsentlige fastslået, at i overensstemmelse med artikel 54, stk. 5, i forordning nr. 1493/1999 kan den opførelse i det elektroniske register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vin, som Kommissionen har foretaget for så vidt angår vinbetegnelser, som medlemsstaterne har beskyttet som oprindelsesbetegnelser før den 1. august 2009, ikke anses for at have bindende retsvirkninger, der er karakteristiske for de retsakter, der kan anfægtes (jf. i denne retning dom af 13.2.2014, Ungarn mod Kommissionen, C-31/13 P, EU:C:2014:70, præmis 63).

57 Duca di Salaparuta kan derfor ikke kritiseres for ikke at have anlagt sag direkte ved Unionens retsinstanser til prøvelse af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta«.

58 Således som generaladvokaten endvidere har anført i punkt 41 i forslaget til afgørelse, hviler den præjudicielle forelæggelse i øvrigt på en dialog domstolene imellem, hvis iværksættelse udelukkende beror på den nationale rets bedømmelse af relevansen og nødvendigheden af den nævnte forelæggelse (dom af 12.2.2008, Kempter, C-2/06, EU:C:2008:78, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis). Selv om det er korrekt, at det alene er Domstolen, der kan erklære en retsakt fra EU-institutionerne ugyldig, forholder det sig ikke desto mindre således, at den forelæggende ret i det foreliggende tilfælde inden for rammerne af sin præjudicielle forelæggelse har begrænset sig til at anmode Domstolen om at fastlægge de EU-retlige rammer, der finder anvendelse på en potentiel konflikt mellem en beskyttet vinbetegnelse og et ældre almindeligt kendt varemærke, der er registreret for vin, og som indeholder et ord, der er identisk med den pågældende betegnelse.

59 For det andet tilkommer det den forelæggende ret og ikke Domstolen at vurdere, hvilken betydning det har for tvisten i hovedsagen, at Duca di Salaparuta ikke anfægtede DOC »Salaparuta« på tidspunktet for anerkendelsen heraf. Under alle omstændigheder kan en sådan undladelse ikke forhindre den forelæggende ret i at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel fortolkning med henblik på at fastlægge de EU-retlige rammer, der finder anvendelse på en konflikt som den, der er omhandlet i den foregående præmis.

60 Det følger af det ovenstående, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

De præjudicielle spørgsmål

61 Med spørgsmålene, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 51 i forordning nr. 479/2008, artikel 118s i forordning nr. 1234/2007 og artikel 107 i forordning nr. 1308/2013 skal fortolkes således, at artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 og artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 finder anvendelse på en konflikt mellem en vinbetegnelse, der er beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999, og ældre almineligt kendte varemærker, der er registreret for vine, og som indeholder ord, der er identiske med den pågældende betegnelse, eller om denne konflikt alene skal løses på grundlag af afsnit F, punkt 2, andet afsnit, i bilag VII til sidstnævnte forordning.

62 Det skal indledningsvis bemærkes, at artikel 54, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999 definerede kvbd som vine, der opfylder bestemmelserne i forordningens afsnit VI og de fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser, der er vedtaget i denne henseende.

63 Denne forordnings artikel 54, stk. 4 og 5, fastsatte en beskyttelse i henhold til EU-retten af kvbd, der var anerkendt i henhold til national ret. Navnlig fastsatte samme forordnings artikel 54, stk. 4, at medlemsstaterne skulle sende Kommissionen listen over de kvbd, de havde anerkendt, med nærmere oplysninger for hver kvbd om de nationale bestemmelser, der gjaldt for produktion og fremstilling af dem. I henhold til artikel 54, stk. 5, offentliggjorde Kommissionen denne liste i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven.

64 I det foreliggende tilfælde henhører DOC »Salaparuta« under kategorien kvbd i henhold til artikel 54, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999. Som det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, blev listen over disse vine i øvrigt meddelt Kommissionen og, i henhold til denne forordnings artikel 54, stk. 5, offentliggjort den 8. august 2009 som den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven (EUT 2009, C 187, s. 1).

65 Det fulgte af artikel 52, stk. 1, i forordning nr. 1493/1999, at navnet på dyrkningsområdet for en kvbd ikke kunne anvendes på vinavlsprodukter, som ikke stammede fra dette område, og/eller som ikke havde fået navnet i henhold til de gældende fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser. Det samme gjorde sig gældende, hvis en medlemsstat bl.a. havde tildelt en enkelt kvbd navnet på en kommune. Denne bestemmelse fastsatte således en regel, der havde til formål at beskytte geografiske betegnelser mod, at ord, som de bestod af, blev anvendt i andre tegn.

66 Hvad angår en eventuel konflikt mellem en sådan beskyttet betegnelse og et ældre almindeligt kendt varemærke, der indeholder ord, der er identiske med denne betegnelse, fastsatte bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet afsnit, til forordning nr. 1493/1999, at en sådan konflikt kunne løses ved at anvende en ordning med sideløbende anvendelse af den pågældende betegnelse og det nævnte varemærke.

67 Det fremgik navnlig af denne bestemmelse, at indehaveren af et almindeligt kendt mærke, der var registreret for en vin eller druemost, og som indeholdt ord, der var identiske med navnet på et bestemt dyrkningsområde, fortsat kunne anvende dette mærke, hvis det svarede til den oprindelige indehavers identitet eller til identiteten af den person, der oprindeligt havde lagt navn til det pågældende produkt, forudsat af mærket blev registreret mindst 25 år inden producentmedlemsstatens officielle anerkendelse af det pågældende geografiske navn i overensstemmelse med de fællesskabsbestemmelser, der vedrører kvbd, og forudsat at mærket faktisk var blevet anvendt uafbrudt siden. Endvidere var det i bilag VII, afsnit F, punkt 2, tredje afsnit, til forordning nr. 1493/1999 præciseret, at disse mærker ikke måtte hindre brugen af navne på geografiske enheder, når navnene anvendtes til betegnelse af bl.a. en kvbd.

68 Det følger heraf, at bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet og tredje afsnit, i bilag VII til forordning nr. 1493/1999 fastsatte, at en beskyttet vinbetegnelse havde forrang i forhold til ældre almineligt kendte varemærker, der indeholder ord, som er identiske med denne betegnelse, idet det, forudsat at de i denne bestemmelse fastsatte betingelser var opfyldt, fortsat var tilladt at anvende sådanne varemærker.

69 I det foreliggende tilfælde, hvor DOC »Salaparuta«, som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, blev anerkendt den 8. februar 2006, dvs. i henhold til forordning nr. 1493/1999, og hvor denne beskyttede vinbetegnelse svarede til kvbd, som omhandlet i forordningens artikel 54, stk. 1, skal en konflikt mellem en sådan betegnelse og ældre almindeligt kendte varemærker, der er registreret for vine, der indeholder ord, som er identiske med denne betegnelse, løses på grundlag af bestemmelserne i denne forordning og navnlig på grundlag af bilag VII, afsnit F, punkt 2, hertil. En sådan konklusion underbygges i øvrigt af den udtrykkelige henvisning til samme forordnings artikel 54, stk. 4 og 5, i forbindelse med meddelelsen og offentliggørelsen af DOC »Salaparuta« i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, som der er henvist til i denne doms præmis 64.

70 Duca di Salaparuta har ikke desto mindre både for de nationale domstole og i sit indlæg for Domstolen påberåbt sig anvendelsen af artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 eller artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013. Selskabet er nemlig af den opfattelse, at eftersom en ny registrering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Salaparuta« blev offentliggjort den 8. august 2009, er det disse nye regler, der finder anvendelse på den i hovedsagen omhandlede konflikt. Under disse omstændigheder har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at oplyse, hvilken betydning disse bestemmelser har for løsningen af en sådan konflikt.

71 I denne henseende skal det indledningsvis bemærkes, at EU-lovgiver ved de tre bestemmelser, der er nævnt i den foregående præmis, har fastsat, at intet navn kan beskyttes som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, hvis beskyttelsen, henset til et varemærkes anseelse og omdømme, vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til den omhandlede vins virkelige identitet.

72 Det skal i øvrigt fastslås, at som det fremgik af femte betragtning til forordning nr. 479/2008, blev den EU-ordning, der finder anvendelse på vinsektoren, gennemgribende ændret ved denne forordning med henblik på at nå mål, der navnlig vedrører vinkvalitet. Denne forordning ændrede og ophævede forordning nr. 1493/1999 og fandt anvendelse fra den 1. august 2009.

73 Selv om denne nye beskyttelsesordning for betegnelser ganske vist underkaster alle ansøgninger om beskyttelse af en vinbetegnelse en grundig kontrol, som udføres i to etaper, nemlig på nationalt plan og derefter på EU-plan, idet Kommissionen har en egentlig beslutningskompetence, som giver den mulighed for enten at beskytte eller afvise oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse (jf. i denne retning dom af 13.2.2014, Ungarn mod Kommissionen, C-31/13 P, EU:C:2014:70, præmis 74), er dette derimod ikke tilfældet for så vidt angår vinbetegnelser, der allerede er beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999.

74 I overensstemmelse med denne bestemmelse meddelte medlemsstaterne Kommissionen listen over kvbd, som de havde anerkendt, med nærmere oplysninger for hver af dem om de nationale bestemmelser, der gjaldt for produktion og fremstilling af dem. Efterfølgende offentliggjorde Kommissionen i overensstemmelse med denne forordnings artikel 54, stk. 5, og uden nogen yderligere undersøgelse fra Kommissionens side blot listen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven.

75 I henhold til overgangsordningen i artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 479/2008 var vinbetegnelser, der var beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999, »automatisk« beskyttet i henhold til forordning nr. 479/2008. Artikel 51 præciserede endvidere, at Kommissionen skulle opføre disse betegnelser i det offentligt tilgængelige elektroniske register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for vin.

76 Som det fremgik af 36. betragtning til forordning nr. 479/2008, var formålet med den overgangsordning, der var fastsat i forordningens artikel 51, stk. 1, at undtage eksisterende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser i Unionen fra den nye behandlingsprocedure samt at begrænse mulighederne for annullering af disse betegnelser af hensyn til retssikkerheden (jf. i denne retning dom af 13.2.2014, Ungarn mod Kommissionen, C-31/13 P, EU:C:2014:70, præmis 57).

77 Den samme automatiske beskyttelse var sikret i henhold til artikel 118s i forordning nr. 1234/2007, som af hensyn til retssikkerheden havde til formål at opretholde beskyttelsen af de vinbetegnelser, der før den 1. august 2009 var beskyttet i national ret og følgelig i medfør af artikel 54 i forordning nr. 1493/1999 på EU-plan (jf. i denne retning dom af 13.2.2014, Ungarn mod Kommissionen, C-31/13 P, EU:C:2014:70, præmis 56 og 58).

78 Den samme automatiske beskyttelsesordning for vinbetegnelser, der er beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999, blev på ny bekræftet af lovgiver i artikel 107 i forordning nr. 1308/2013, der ophævede forordning nr. 1234/2007 med virkning fra den 1. januar 2014, uden at dette dog berører anvendelsen af visse bestemmelser i denne forordning.

79 I det foreliggende tilfælde følger det heraf, at i betragtning af den automatiske karakter af den beskyttelsesordning, der er fastsat i forordning nr. 479/2008, nr. 1234/2007 og nr. 1308/2013, skal en betegnelse såsom den beskyttede oprindelsesbetegnelser »Salaparuta«, der er meddelt og offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, med udtrykkelig henvisning til artikel 54, stk. 4 og 5, i forordning nr. 1493/1999, anses for at udgøre en udvidelse af den vinbetegnelse, der er beskyttet på nationalt plan, og ikke resultatet af en ny registrering.

80 En sådan fortolkning understøttes endvidere, som Kommissionen har anført i sit indlæg, af udviklingen i reglerne om beskyttelse af vinbetegnelser. EU-lovgivningen, der fastsætter en ordning for anerkendelse og beskyttelse af geografiske betegnelser i vinsektoren, er således blevet vedtaget trinvis. Kommissionen har med rette fremhævet, at forordning nr. 1493/1999 indeholdt ikkedetaljerede grundlæggende regler, der ikke var tilpasset den ordning for geografiske betegnelser, der allerede var gældende i fødevaresektoren, idet disse regler henhørte under en overgangsfase mellem den beskyttelse, der ydes af medlemsstaterne, og den beskyttelse, der ydes på EU-plan.

81 Det skal endvidere bemærkes, at en annullering af en beskyttelse af en vinbetegnelse, som omhandlet i artikel 50 i forordning nr. 479/2008 og de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 1234/2007 og nr. 1308/2013, principielt ikke var mulig for så vidt angår vinbetegnelser, der var beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999.

82 I henhold til artikel 51, stk. 4, første afsnit, i forordning nr. 479/2008 og de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 1234/2007 og nr. 1308/2013, dvs. henholdsvis artikel 118s, stk. 4, første afsnit, og artikel 107, stk. 3, første afsnit, fandt en sådan annullering nemlig ikke anvendelse på sådanne betegnelser.

83 Artikel 51, stk. 4, andet afsnit, i forordning nr. 479/2008 indeholdt imidlertid, ligesom de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 1234/2007 og nr. 1308/2013, en undtagelse til denne regel, idet det indtil den 31. december 2014 på Kommissionens initiativ kunne besluttes at annullere beskyttelsen af de eksisterende vinbetegnelser, der var omhandlet i artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 479/2008, hvis de ikke opfyldte betingelserne i denne forordnings artikel 34. EU-lovgiver har således begrænset mulighederne for annullering af de beskyttede betegnelser, der er omfattet af overgangsordningen i forordning nr. 479/2008, til udtrykkeligt fastsatte tilfælde.

84 Eftersom denne overgangsordning fastsætter en automatisk udvidelse af beskyttelsen af vinbetegnelser, der er beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999, og den desuden udtrykkeligt regulerer de tilfælde, hvor der skal ske annullering af de pågældende

betegnelser, skal det fastslås, at hverken artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 eller artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 finder anvendelse på en konflikt som den i hovedsagen omhandlede.

85 Artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 og artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 finder nemlig anvendelse på ansøgninger om beskyttelse i henhold til den nye ordning, der er indført ved forordning nr. 479/2008, som omhandlet i nærværende doms præmis 73, og ikke på beskyttede vinbetegnelser, der er anerkendt i henhold til forordning nr. 1493/1999. Som det fremgår af selve overskriften til de artikler, som omfatter disse bestemmelser, nemlig overskrifterne »Grunde til afslag på beskyttelse« eller »Yderligere grunde til afslag på beskyttelse«, omhandler de nævnte bestemmelser alene den situation, at der gives afslag på registrering af en ny betegnelse på grund af konflikt med et ældre almindeligt kendt varemærke, og ikke annullering af en betegnelse, der allerede er blevet registreret i henhold til artikel 54, stk. 4 og 5, i forordning nr. 1493/1999.

86 Det fremgår i øvrigt af selve ordlyden af bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet afsnit, til sidstnævnte forordning, at denne bestemmelse omhandler tilfælde, hvor det almindeligt kendte varemærke, der er registreret for en vin eller en druemost, indeholder ord, der er identiske med navnet på en betegnelse, idet den under visse betingelser fastsætter princippet om sideløbende anvendelse af dette varemærke og denne betegnelse. På tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 1493/1999 var EU-lovgiver derfor nødvendigvis af den opfattelse, at en sådan betegnelse kunne registreres på trods af eksistensen af et ældre almindeligt kendt varemærke.

87 Hertil kommer, at selv om artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT 1992, L 208, s. 1), der ikke finder anvendelse på vinprodukter, bestemte, at en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse ikke skulle registreres, når registreringen, henset til et varemærkes renommé, dets anseelse og varigheden af dets anvendelse, kunne vildlede forbrugerne med hensyn til produktets virkelige identitet, skal det bemærkes, at EU-lovgiver bevidst valgte ikke at gengive en tilsvarende bestemmelse i forordning nr. 1493/1999.

88 Følgelig skal en konflikt mellem en vinbetegnelse, der er beskyttet på nationalt plan, og som efterfølgende automatisk er blevet udvidet til at omfatte hele Unionen, og ældre almineligt kendte varemærker, der er registreret for vine, og som indeholder ord, der er identiske med denne betegnelse, løses ved anvendelse af bestemmelserne i bilag VII, afsnit F, punkt 2, til forordning nr. 1493/1999, idet EU-lovgiver har ønsket, at en sådan betegnelse skal have forrang for de pågældende varemærker, samtidig med at der er fastsat en ordning om sideløbende anvendelse af de to.

89 Det skal endvidere tilføjes, at bestemmelserne i TRIPS-aftalens artikel 22, Pariserkonventionens artikel 10a og Madridarrangementets artikel 3a, som Duca di Salaparuta har påberåbt sig, og som er nævnt i forelæggelsesafgørelsen, vedrørende den angiveligt ufuldstændige karakter af den beskyttelse, der er indført ved forordning nr. 1493/1999, skal anses for at være uden betydning i denne henseende.

90 I henhold til TRIPS-aftalens artikel 22, stk. 1, forstås ved »geografiske betegnelser« betegnelser, der angiver en vare som havende oprindelse på et WTO-medlems område eller i en region eller en lokalitet på dette område, dersom varens kvalitet, omdømme eller andre egenskaber i alt væsentligt kan tilskrives dens geografiske oprindelse.

91 Domstolen har imidlertid allerede fastslået, at denne aftales bestemmelser, henset til dens art og opbygning, ikke har direkte virkning. Disse bestemmelser skaber således heller ikke rettigheder for borgerne, som de i medfør af EU-retten kan påberåbe sig direkte for domstolene (dom af 27.2.2024, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

92 For så vidt angår Pariserkonventionens artikel 10a, som bl.a. forbyder enhver handling af en sådan art, at den er egnet til at fremkalde forveksling med en konkurrents forretning, skal reglerne i denne artikel anses for at have de samme virkninger som dem, der følger af TRIPs-aftalen. I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at de regler, der er fastsat i visse artikler i denne konvention, er inkorporeret i TRIPS-aftalen, som er indgået af Unionen (jf. i denne retning dom af 27.2.2024, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis). Nærmere bestemt fastsætter denne aftales artikel 2, stk. 1, at WTO-medlemmerne, herunder Unionen, skal efterkomme artikel 1-12 og 19 i Pariserkonventionen for så vidt angår den nævnte aftales del II-IV, der omfatter aftalens artikel 9-62.

93 Hvad angår Madridarrangementet følger det af dettes artikel 3a, at de lande, som arrangementet finder anvendelse på, forpligter sig til at forbyde, at der i forbindelse med salg, fremvisning eller udbud til salg af varer anvendes nogen angivelser, der har karakter af reklame og kan vildlede offentligheden om produkternes oprindelse. Eftersom denne bestemmelse i det væsentlige er sammenlignelig med TRIPS-aftalens artikel 22, skal den ligeledes anses for ikke at have direkte virkning, idet den således ikke skaber rettigheder for borgerne, som de i medfør af EU-retten kan påberåbe sig direkte for domstolene.

94 Disse folkeretlige bestemmelser kan under alle omstændigheder ikke ændre konklusionen vedrørende den fuldstændige karakter af den ordning, der er forskrevet i bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet afsnit, til forordning nr. 1493/1999.

95 Henset til de ovenstående betragtninger skal de præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 51 i forordning nr. 479/2008, artikel 118s i forordning nr. 1234/2007 og artikel 107 i forordning nr. 1308/2013 skal fortolkes således, at artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, artikel 118k i forordning nr. 1234/2007 og artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 ikke finder anvendelse på en konflikt mellem en vinbetegnelse, der er beskyttet i henhold til artikel 54 i forordning nr. 1493/1999, og ældre almindeligt kendte varemærker, der er registreret for vine, og som indeholder ord, der er identiske med denne betegnelse, idet en sådan konflikt alene skal løses på grundlag af bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet afsnit, til sidstnævnte forordning.

Sagsomkostninger

96 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 51 i Rådets forordning (EF) nr. 479/2008 af 29. april 2008 om den fælles markedsordning for vin, om ændring af forordning (EF) nr. 1493/1999, (EF) nr. 1782/2003,

(EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 3/2008 og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2392/86 og (EF) nr. 1493/1999, artikel 118s i Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 491/2009 af 25. maj 2009, og artikel 107 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007

skal fortolkes således, at

artikel 43, stk. 2, i forordning nr. 479/2008, artikel 118k i forordning nr. 1234/2007, som ændret ved forordning nr. 491/2009, og artikel 101, stk. 2, i forordning nr. 1308/2013 ikke finder anvendelse på en konflikt mellem en vinbetegnelse, der er beskyttet i henhold til artikel 54 i Rådets forordning nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin, og ældre almineligt kendte varemærker, der er registreret for vine, og som indeholder ord, der er identiske med denne betegnelse, idet en sådan konflikt alene skal løses på grundlag af bilag VII, afsnit F, punkt 2, andet afsnit, til sidstnævnte forordning.

Underskrifter